Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

29. října 2015 *

„Kasační opravný prostředek — Rozhodčí doložka — Sedmý rámcový program pro výzkum, technologický rozvoj a demonstrace (2007-2013) — Smlouvy týkající se finanční podpory Unie na projekty Perform a Oasis — Nesrovnalosti zjištěné v rámci auditů týkajících se jiných projektů — Rozhodnutí Komise pozastavit vrácení částek uhrazených dopředu příjemcem — Uznatelné náklady — Zkreslení skutečností ve spisu“

Ve věci C-78/14 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie podaný dne 13. února 2014,

Evropská komise, zastoupená D. Triantafyllouem, B. Conte a R. Lyalem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž další účastnicí řízení je:

ANKO AE Antiprosopeion, Emporiou kai Viomichanias, se sídlem v Aténách (Řecko), zastoupená V. Christianosem a S. Paliouem, dikigoroi,

žalobkyně v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, místopředseda Soudního dvora, vykonávající funkci předsedy prvního senátu, F. Biltgen, A. Borg Barthet, M. Berger (zpravodajka) a S. Rodin, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 11. prosince 2014,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 5. března 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: řečtina.

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se Evropská komise domáhá, aby Soudní dvůr zrušil rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 12. prosince 2013, ANKO v. Komise (T-117/12, EU:T:2013:643, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Tribunál uložil Komisi povinnost uhradit společnosti ANKO AE Antiprosopeion, Emporiou kai Viomichanias (dále jen „ANKO“) částky navýšené o úroky, jejichž platba byla pozastavena na základě bodu II.5 odst. 3 písm. d) obecných podmínek uvedených v příloze II dohod o dotaci týkajících se projektů Perform a Oasis (dále jen „obecné podmínky“).

Právní rámec

2 V souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 1906/2006 ze dne 18. prosince 2006, kterým se stanoví pravidla pro účast podniků, výzkumných středisek a vysokých škol na akcích v rámci sedmého rámcového programu a pro šíření výsledků výzkumu (2007 až 2013) (Úř. věst. L 391, s. 1), v rámci vymezeném rozhodnutím Evropského parlamentu a Rady č. 1982/2006/ES ze dne 18. prosince 2006 o sedmém rámcovém programu Evropského společenství pro výzkum, technologický rozvoj a demonstrace (2007 až 2013) (Úř. věst. L 412, s. 1), a zejména specifickým programem „Spolupráce“, uzavřela Komise Evropských společenství jednající na účet Společenství dne 19. prosince 2007 se společností Siemens SA dohodu o dotaci č. 215754 a dne 21. ledna 2008 se společností FIMI Srl dohodu o dotaci č. 215952, přičemž výše uvedené společnosti byly koordinátory dvou odlišných konsorcií, jejichž součástí byla společnost ANKO.

3 Cílem těchto dohod bylo financování projektu nazvaného „Otevřená architektura pro dostupné služby, integraci a normalizaci“ (projekt Oasis) a projektu nazvaného „Multiparametrický komplexní systém k hodnocení a účinnému a průběžnému sledování motorické kapacity v případech Parkinsonovy nemoci a dalších neurodegenerativních nemocí“ (projekt Perform).

4 Na základě bodu II.5 odst. 3 písm. d) obecných podmínek může Komise po obdržení zpráv uvedených v bodě II.4 těchto podmínek v jakémkoli okamžiku pozastavit platby týkající se celé částky nebo její části určené pro dotyčného příjemce:

— jestliže provedené práce nejsou v souladu s ustanoveními dohody o dotaci;

— jestliže příjemce musí vrátit státu, jehož je státním příslušníkem, bezdůvodně obdrženou částku z důvodu státní podpory;

— v případě porušení ustanovení dohody o dotaci nebo podezření či presumpce porušení jejích ustanovení zejména po kontrolách a auditech stanovených v bodech II.22 a II.23 obecných podmínek;

— v případě podezření, že došlo k nesrovnalosti při plnění předmětné dohody o dotaci ze strany jednoho nebo více příjemců, a

— v případě podezření či zjištění nesrovnalosti, které se dopustil jeden či několik příjemců při provádění jiné dohody o dotaci financované ze souhrnného rozpočtu Evropské unie či z rozpočtů, které spravuje. V podobném případě jsou platby pozastaveny, když nesrovnalost vykazuje vážný a systematický charakter, jenž může ovlivnit plnění předmětné dohody o dotaci.

5 V souladu s bodem II.14 odst. 1 prvním pododstavcem písm. a) a d) obecných podmínek týkajícím se uznatelných nákladů na projekt musejí být tyto náklady skutečné a dále musejí být stanoveny v souladu s obvyklými účetními a řídícími zásadami a praxí příjemce. Účetní postupy používané k zaznamenání

výdajů a příjmů musí dodržovat účetní pravidla státu, v němž má daná smluvní strana sídlo, a umožňovat sesouhlasení vynaložených nákladů a příjmů vykázaných v souvislosti s projektem, jakož i finančních záznamů a příslušných dokladů.

6 Podle bodu II.14 odst. 1 druhého pododstavce obecných podmínek si mohou příjemci navzdory ustanovením prvního pododstavce písm. a) tohoto odstavce zvolit vykázat průměrné personální výdaje, jsou-li splněna následující kumulativní kritéria:

— metodou výpočtu průměrných personálních výdajů je metoda, kterou příjemce prohlašuje za obvyklou metodu účtování nákladů; v důsledku toho se tato metoda uplatní jednotně na všechny účasti příjemce v rámcových programech;

— metoda výpočtu je založena na takových skutečných nákladech na zaměstnance příjemce, které jsou uvedeny v jeho legálním účetnictví, bez odhadovaných či rozpočtovaných položek a

— metoda výpočtu vylučuje z průměrných sazeb na zaměstnance veškeré neuznatelné náklady, jak jsou definovány v odstavci 3 uvedeného bodu, jakož i veškeré náklady účtované v jiných kategoriích nákladů, aby se zabránilo dvojímu financování týchž nákladů;

— počet produktivních hodin používaný k výpočtu průměrných hodinových sazeb odpovídá obvyklé řídící praxi příjemce, pokud tato praxe odráží skutečné pracovní normy příjemce v souladu s použitelnou vnitrostátní právní úpravou, kolektivními smlouvami a smlouvami, a pokud se tato praxe zakládá na ověřitelných údajích.

7 Bod II.15 odst. 1 obecných podmínek definuje přímé náklady jako veškeré náklady, které mohou být přímo připsány projektu a které jsou jako takové příjemcem definovány v souladu s jeho účetními zásadami a jeho obvyklými interními pravidly. Pokud jde o náklady na zaměstnance, mohou být započítány pouze náklady na hodiny, které v rámci projektu osoby provádějící práce přímo skutečně odpracovaly, přičemž tyto osoby musejí být přímo zaměstnány příjemcem, pracovat pod jeho výhradním technickým dohledem a odpovědností a musejí být odměňovány v souladu s jeho obvyklou praxí.

Skutečnosti předcházející sporu

8 Společnost ANKO je společností podle řeckého práva, jejímž předmětem činnosti je uvádění na trh a výroba kovových výrobků, jakož i elektronických a telekomunikačních výrobků, zařízení a přístrojů. Od roku 2006 se tato společnost účastnila provádění několika projektů dotovaných Unií.

9 Komise dopisem ze dne 1. srpna 2011 informovala společnost ANKO, že zamýšlí provést finanční audit týkající se zejména projektů Perform a Oasis.

10 Komise, která měla v podstatě za to, že existují skutečnosti odůvodňující podezření, že případně došlo k porušení dohod o dotaci týkajících se výše uvedených projektů, a zvláště bodu II.5 odst. 3 písm. d) obecných podmínek z důvodu existence nesrovnalostí, kterých se dopustila společnost ANKO, dvěma dopisy ze dne 9. srpna 2011 předběžně pozastavila úhradu plateb této společnosti, stanovených v těchto dohodách.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

11 Návrhem podaným na základě článku 272 SFEU a rozhodčích doložek obsažených v dotčených dohodách o dotaci společnost ANKO navrhla, aby Tribunál:

— určil, že pozastavení plateb souvisejících s projekty Perform a Oasis, jež nařídila Komise, představuje porušení jejích smluvních povinností;

— „nařídil“ Komisi, aby jí uhradila částku 637117,17 eura za projekt Perform, navýšenou o úroky stanovené v bodě II.5 odst. 5 obecných podmínek od okamžiku doručení její žaloby;

— „nařídil“ Komisi, aby určila, že společnost ANKO není povinna vrátit tomuto orgánu částku 56 390 eur, která jí byla uhrazena za projekt Oasis, a

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

12 Společnost ANKO na podporu své žaloby zejména namítala, že k uvedenému pozastavení došlo v rozporu s dohodami o dotaci týkajícími se projektů Perform a Oasis, jakož i zásadou dobré víry a bez právního základu.

13 V bodě 79 napadeného rozsudku Tribunál vyhověl žalobnímu důvodu uplatněnému společností ANKO na podporu jejího prvního bodu návrhového žádání, podle něhož Komise pozastavila platby související s projekty Perform a Oasis bez právního základu a v rozporu s dohodami o dotaci týkajícími se těchto projektů.

14 Tribunál v bodě 93 napadeného rozsudku vyhověl rovněž druhému bodu návrhových žádání v rozsahu, v němž směřuje k tomu, aby bylo Komisi uloženo uhradit částky, které byly pozastaveny v rámci projektu Perform, aniž by tato úhrada předjímala uznatelnost výdajů vykázaných společností ANKO.

15 Naproti tomu v bodě 98 napadeného rozsudku Tribunál třetí bod návrhových žádání zamítl.

Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

16 V rámci svého kasačního opravného prostředku se Komise domáhá, aby Soudní dvůr napadený rozsudek zrušil a uložil společnosti ANKO náhradu nákladů řízení. ANKO navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek a uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

17 Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 17. února 2014 se Komise domáhala toho, aby Soudní dvůr odložil vykonatelnost napadeného rozsudku až do vynesení rozsudku o kasačním opravném prostředku. Dopisem došlým kanceláři Soudního dvora dne 18. února 2014 Komise rovněž navrhla, aby bylo dočasně vyhověno tomuto návrhu ještě před tím, než další účastnice řízení předloží své vyjádření, až do vydání usnesení, kterým bude ukončeno řízení o předběžném opatření.

18 Usneseními ve věcech Komise v. ANKO (C-78/14 P-R, EU:C:2014:93) a Komise v. ANKO (C-78/14 P-R, EU:C:2014:239) místopředseda Soudního dvora rozhodl o odložení vykonatelnosti napadeného rozsudku až do vydání usnesení, kterým bude ukončeno řízení o předběžném opatření, ještě před tím, než další účastnice řízení předloží své vyjádření, a o odložení vykonatelnosti uvedeného rozsudku až do vynesení rozsudku, kterým bude ukončeno řízení o kasačním opravném prostředku v projednávané věci.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

19 Komise vznáší jediný důvod kasačního opravného prostředku vycházející z nesprávného výkladu obecných podmínek Tribunálem. Tento důvod kasačního opravného prostředku se dělí na pět částí.

20 Zaprvé Komise Tribunálu vytýká, že nesprávně posoudil vážný a systematický charakter nesrovnalostí jako důvodu pro pozastavení. Zadruhé uplatňuje nesprávné posouzení možnosti či nebezpečí opakování nesrovnalostí. Zatřetí Komise tvrdí, že Tribunál vyvodil nesprávné závěry z oprav *ad hoc*, které učinila společnost ANKO. Začtvrté Komise Tribunálu vytýká, že podal nesprávný výklad možnosti použít průměrné náklady a nesprávně uplatnil tuto možnost na fiktivní náklady, což mělo za následek zkreslení důkazů. Konečně zapáté uplatňuje záměnu mezi podmínkami pro pozastavení, které předpokládají podezření, a podmínkami pro uznatelnost, které spadají do jistoty.

Úvodní poznámky

21 Je třeba připomenout, že v souladu s článkem 256 SFEU a čl. 58 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora Evropské unie je kasační opravný prostředek omezen na právní otázky a musí se zakládat na důvodech vycházejících z nepříslušnosti nebo nedostatku pravomoci Tribunálu, z nedostatků řízení před Tribunálem, které poškozují zájmy účastníka řízení podávajícího kasační opravný prostředek, či z porušení právních předpisů Unie Tribunálem (rozsudek Commune de Millau a SEMEA v. Komise, C-531/12 P, EU:C:2014:2008, bod 55).

22 Jedině Tribunál je tudíž příslušný zjistit skutkový stav, kromě případu, kdy by věcná nesprávnost jeho zjištění vyplývala z písemností ve spise, které mu byly předloženy, jakož i posoudit předložené důkazy. Zjištění tohoto skutkového stavu a posouzení těchto důkazů, s výhradou případu jejich zkreslení, tedy nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora (rozsudek Commune de Millau a SEMEA v. Komise, C-531/12 P, EU:C:2014:2008, bod 56, jakož i citovaná judikatura).

23 V tomto kontextu, jak na to poukázal generální advokát v bodech 24 a 26 svého stanoviska, je třeba konstatovat, že přezkum smluvního ustanovení Tribunálem nelze považovat za výklad práva, a nelze ho tak ověřovat v rámci kasačního opravného prostředku, aniž by tím bylo zasahováno do pravomoci Tribunálu zjistit skutkový stav. Naproti tomu tvrzené porušení unijního práva použitelného na smlouvu podléhá přezkumu Soudního dvora vykonávanému v rámci kasačního opravného prostředku.

24 V projednávané věci se obě dotčené dohody o dotaci řídí na základě článku 9 vlastním zněním, ustanoveními unijního práva týkajícími se sedmého rámcového programu pro výzkum, technologický rozvoj a demonstrace, nařízením (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. L 248, s. 1; Zvl. vyd. 11/43, s. 5), jakož i podpůrně belgickým právem.

25 Komise však porušení těchto ustanovení unijního práva neuplatňuje.

26 Právě ve světle těchto úvah je třeba přezkoumat pět částí jediného důvodu kasačního opravného prostředku.

K první až třetí a páté části

Argumentace účastníků řízení

– K první části

27 Komise Tribunálu v podstatě vytýká, že pochybil v rámci výkladu bodu II.5 odst. 3 písm. d) obecných podmínek a jeho uplatnění pro účely posouzení „vážného a systematického“ charakteru dotčených nesrovnalostí jako důvodu pro pozastavení plateb stanovených v dohodách o dotaci týkajících se projektů Perform a Oasis.

28 Komise v tomto ohledu uvádí, že pozastavení plateb nebylo založeno na závěrech zprávy o finančním auditu sporných projektů, ale bylo založeno na nesrovnalostech vážného a systematického charakteru zjištěných při dříve provedených finančních kontrolách v roce 2006 a 2008 týkajících se jiných projektů, kterých se společnost ANKO účastnila, a na tom, že posledně uvedená odmítla splnit doporučení vyjádřená při poslední z těchto kontrol.

29 Tyto nesrovnalosti se týkaly hlavně započítání vysokých nákladů jakožto přímých nákladů na zaměstnance v souvislosti s plněními uskutečněnými zaměstnanci, kteří nedisponují požadovanými vědeckými kvalifikacemi, a metodologie výpočtu výdajů, která vedla k přecenění uznatelných nákladů a k tomu, že systém vykazování hodin práce není spolehlivý.

30 V odpovědi společnost ANKO úvodem namítá, že kasační opravný prostředek, který se omezuje na opakování důvodů a argumentů, které již byly Tribunálu předloženy, je nepřípustný, neboť takovýto kasační opravný prostředek představuje ve skutečnosti pouze žádost o nový přezkum žaloby podané k uvedenému Tribunálu. Mimoto Komise se svými argumenty dovolává skutkových zjištění, třebaže kasační opravný prostředek musí být omezen na právní otázky.

31 Pokud jde o věc samou, společnost ANKO v podstatě uvádí, že Tribunál neodmítl kvalifikovat tvrzené „nesrovnalosti“ jako „vážné“ a „systematické“, jak to neprávem tvrdí Komise. Tribunál naopak rozhodl, že Komise nepodala důkaz o tom, že „nesrovnalosti“, kterých se dopustila společnost ANKO, byly vážné a systematické, byť tento orgán nesl důkazní břemeno.

– K druhé části

32 Komise tvrdí, že „metodologie“ použitá společností ANKO k výpočtu nákladů na zaměstnance je zdrojem nesrovnalostí v tom smyslu, že zvyšuje počet hodin a zároveň odměnu zaměstnanců. Tato nepoctivá praktika již byla konstatována v jiných projektech, a může mít tedy dopad rovněž na provádění dotčených projektů. Skutečnost, že Tribunál odmítl takovou možnost nebo podezření uznat, představuje rovněž nesprávný výklad dotyčného smluvního ustanovení.

33 Společnost ANKO odpovídá, že se Komise v rámci druhé části omezuje na zopakování argumentů, které již uplatnila v prvním stupni řízení, a považuje tuto druhou část za nepřípustnou. Pokud jde o věc samou, ANKO tvrdí, že Tribunál přezkoumal a zvážil skutkové okolnosti a důkazy předložené účastníky řízení, přičemž rozhodl, že ač Komise nesla důkazní břemeno, nepodala důkaz o tom, že nesrovnalosti, kterých se společnost ANKO dopustila v rámci dřívějších projektů, mohly ovlivnit provádění projektů Perform a Oasis. Komise tedy podle této společnosti neprávem tvrdí, že Tribunál „odmítl“ uznat, že nesrovnalosti vytýkané společnosti ANKO v rámci projektů šestého rámcového programu mohly ovlivnit provádění dotčených projektů.

– K třetí části

34 Komise připouští, že společnost ANKO provedla opravy a navrácení. To však neznamená, že s konečnou platností změnila svou obecnou „metodologii“. Opravy *ad hoc* provedla pouze v oblastech, v nichž byly nesrovnalosti zjištěny, a omezila se na to, že navrátila určité částky, u nichž jí bylo vytýkáno, že je získala neoprávněně, avšak nepřijala opatření obecného charakteru týkající se kontroly zaměstnaných osob a jejich kvalifikací s ohledem na dotčený program nebo přesného vykazování hodin práce zaměstnanců, které by v budoucnu zabránilo znovu uplatňovat dřívější „praxi“.

35 Společnost ANKO má za to, že třetí část je nepřípustná vzhledem k tomu, že argumentace uplatňovaná na podporu této části byla již uplatněna v prvním stupni řízení, a v každém případě je neopodstatněná. Pokud jde o věc samou, společnost ANKO uvádí, že se Tribunál neomezil na posouzení oprav, které tato společnost učinila. Naopak, Tribunál nezaložil své úvahy výhradně na těchto opravách, nýbrž hodnotil i jiné důkazy, a zejména dopis ze dne 3. března 2009 předložený samotnou Komisí. Tento dopis umožnil konstatovat, že společnost ANKO neodmítla použít metodu výpočtu v souladu s doporučeními Komise a dále že společnost ANKO netrvala na použití chybné metody výpočtu.

– K páté části

36 Komise uvádí, že Tribunál provedl záměnu mezi podmínkami pro pozastavení plateb, spočívajícími na prostém podezření, a podmínkami pro uznatelnost vykázaných výdajů.

37 Komise v tomto ohledu tvrdí, že pozastavení plateb představuje pouze předběžné opatření, které jí tak umožňuje opřít se o případný následek, a tedy pouze o jeho pravděpodobnost. Není tudíž nezbytné mít jistotu, pokud jde o existenci porušení a škody.

38 Společnost ANKO odpovídá, že argumentace Komise je nepřípustná v rozsahu, v němž se Komise ve skutečnosti snaží zpochybnit posouzení skutkového stavu Tribunálem.

39 Pokud jde o věc samou, společnost ANKO připomíná, že Tribunál v několika bodech napadeného rozsudku konstatoval, že Komise nebyla povinna s jistotou prokázat, že nesrovnalosti měly dopad na dohody o dotaci týkající se projektů Perform a Oasis. Tribunál naproti tomu konstatoval, že Komise neprokázala ani možnost či pravděpodobnost takového dopadu. Společnost ANKO rovněž tvrdí, že pozastavení plateb nesmí vyplývat z absolutní diskreční pravomoci Komise, která by tak mohla pozastavit platby odvoláním se pouze na podezření, že došlo k nesrovnalosti. Bod II.5 odst. 3 písm. d) obecných podmínek stanoví povinnost Komise zaprvé prokázat, že nesrovnalosti byly vážné a systematické, a zadruhé, že mohly ovlivnit plnění uvedených dohod v budoucnu.

Závěry Soudního dvora

40 Je třeba připomenout, že Tribunál v bodech 46 až 79 napadeného rozsudku analyzoval ustanovení bodu II.5 odst. 3 písm. d) obecných podmínek, přičemž konkrétně zkoumal, zda pátá podmínka, která je v něm stanovena, je splněna.

41 V tomto kontextu Tribunál v bodě 65 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že „Komise právně dostačujícím způsobem neprokázala vážný a systematický charakter zjištěných nesrovnalostí ani způsob, jakým by provádění projektů Perform a Oasis mohlo být takovými nesrovnalostmi – za předpokladu, že by byly prokázány – dotčeno“.

42 Je přitom třeba konstatovat, jak na to poukázal generální advokát v bodě 43 svého stanoviska, že Komise v rámci první až třetí a páté části jediného důvodu kasačního opravného prostředku pouze zpochybňuje závěr, ke kterému dospěl Tribunál, a usiluje pouze o to, aby Soudní dvůr výklad bodu II.5 odst. 3 písm. d) obecných podmínek podaný Tribunálem nahradil vlastním výkladem.

43 Mimoto Komise neuplatňuje, jak je zmíněno v bodě 25 tohoto rozsudku, porušení unijního práva.

44 Ve světle judikatury uvedené v bodech 21 a 22 tohoto rozsudku musí být tedy první až třetí a pátá část jediného důvodu kasačního opravného prostředku odmítnuty jako nepřípustné.

Ke čtvrté části

Argumentace účastníků řízení

45 Komise úvodem připomíná, že kritéria je třeba splnit kumulativně, aby mohly být vykázány průměrné náklady na zaměstnance. Zaprvé metoda výpočtu průměrných nákladů na zaměstnance je metodou, kterou příjemce prohlašuje za obvyklou metodu účtování nákladů. Zadruhé metoda výpočtu je založena na takových skutečných nákladech na zaměstnance příjemce, které jsou uvedeny v jeho legálním účetnictví, bez odhadovaných či rozpočtovaných položek. Zatřetí metoda výpočtu vylučuje z průměrných sazeb na zaměstnance veškeré neuznatelné náklady a začtvrté počet produktivních hodin používaný k výpočtu průměrných hodinových sazeb odpovídá obvyklé řídící praxi příjemce, pokud tato praxe odráží skutečné pracovní normy příjemce. Pokud jde o posledně uvedené kritérium, Komise zdůrazňuje, že Tribunál upřesnil, že mohou být započítány pouze náklady na hodiny, které v rámci projektu osoby provádějící práce přímo skutečně odpracovaly.

46 Komise uvádí, že Tribunál tím, že připustil platnost určitých nákladů na zaměstnance vykázaných společností ANKO, s odkazem na smluvní ustanovení, a zvláště na bod II.14 odst. 1 druhý pododstavec obecných podmínek, v bodech 71 až 75 napadeného rozsudku nezohlednil dosah těchto smluvních ustanovení, která umožňují použít metodu výpočtu nákladů založenou na průměrné hodnotě, ale pouze v rozsahu, v němž k výpočtu této průměrné hodnoty dochází na základě skutečných nákladů na zaměstnance, a nikoli fiktivních nákladů. Použití „průměrné hodnoty“ podle předmětných ustanovení nemůže takové fiktivní náklady učinit platnými, jelikož tato průměrná hodnota musí být stanovena na základě skutečných nákladů.

47 V tomto ohledu Komise upřesňuje, že nezpochybňuje možnost používat průměrné sazby pro náklady na zaměstnance, nýbrž zohlednění nákladů, které nejsou skutečné, buď proto, že odměny neodpovídají specializaci použitých zaměstnanců, anebo proto, že hodiny produkce nejsou skutečné, nýbrž fiktivní.

48 Výklad dotčeného ustanovení Tribunálem je tedy podle Komise nesprávný a uvedená argumentace je irelevantní v rozsahu, v němž již bylo v rámci dotčených pěti projektů konstatováno, že náklady uplatněné společností ANKO nebyly – přinejmenším zčásti – skutečné, na rozdíl od toho, co vyžadují obecné podmínky.

49 Podle Komise může být v tomto kontextu Tribunálu rovněž vytýkáno, že zkreslil důkazy v rozsahu, v němž společnost ANKO vycházela nikoli z průměrných nákladů, nýbrž z přesných počtů hodin produkce a přesných odměn, které – pokud jde o nejstarší dohody o dotaci – byly opraveny *ad hoc* v případě každého zaměstnance, jak vyplývá z auditních zpráv. V důsledku toho je napadený rozsudek na straně jedné stižen nesprávným právním posouzením při výkladu dotčených smluvních ustanovení a na straně druhé je stižen tím, že Tribunál zkreslil důkazy předložené společností ANKO.

50 Společnost ANKO odpovídá, že argumentace Komise je zjevně nepodložená, pokud jde o tvrzené zkreslení důkazů, a ve zbývající části je nepřípustná, jelikož se Komise ve skutečnosti snažila zpochybnit skutková posouzení Tribunálu.

51 Pokud jde o věc samou, společnost ANKO zejména namítá, že Tribunál v bodech 72 až 75 napadeného rozsudku přezkoumal, zda Komise v projednávané věci prokázala, že metodologie vykazování nákladů použitá společností ANKO je v souladu s požadavky bodu II.14 odst. 1 prvního pododstavce písm. d) a druhým pododstavcem obecných podmínek. Společnost ANKO uvádí, že Tribunál po přezkoumání

relevantních skutečností učinil závěr, že „Komise nikterak neprokázala, že metoda použitá [společností ANKO] není v souladu s bodem II.14 odst. 1 prvním pododstavcem písm. d) a druhým pododstavcem [obecných podmínek]“.

52 Mimoto otázka uznatelnosti nákladů, a sice určení, zda jsou náklady skutečné, či fiktivní a v jaké míře, se vymyká rámci projednávaného sporu vzhledem k tomu, že Tribunál rozhodl výlučně o otázce, zda pozastavení plateb, které Komise uvalila na společnost ANKO, bylo oprávněné a v souladu s výše uvedeným bodem. Pokud jde o zkreslení důkazů, ANKO zejména uvádí, že Komise neupřesňuje skutečnosti, které měl Tribunál zkreslit a neprokazuje pochybení v analýze, která jej při posouzení vedla k tomuto zkreslení. Kromě toho společnost ANKO popírá, že by byly předložené důkazy zkresleny.

Závěry Soudního dvora

53 Co se týče skutečnosti, že Komise zpochybňuje výklad obecných podmínek podaný Tribunálem, musí být čtvrtá část ve světle judikatury uvedené v bodě 22 tohoto rozsudku odmítnuta jako nepřípustná.

54 Pokud jde o tvrzené zkreslení důkazů Tribunálem, i když je pravda, že Komise v souladu s ustálenou judikaturou takové zkreslení výslovně uplatnila (viz zejména usnesení Walcher Meßtechnik v. OHIM, C-374/14 P, EU:C:2015:101, bod 27), je třeba konstatovat, že z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že uvedené zkreslení musí být zjevné z písemností ve spisu, aniž by bylo nutné provést nové hodnocení skutkového stavu a důkazů (viz rozsudek Tomra Systems a další v. Komise, C-549/10 P, EU:C:2012:221, bod 27, jakož i citovaná judikatura).

55 Mimoto, jak Soudní dvůr již rozhodl, zkreslení důkazů předpokládá, že Tribunál zjevně překročil meze rozumného hodnocení těchto důkazů. Za účelem prokázání existence takového zkreslení tudíž nestačí navrhnout výklad uvedených důkazů, který je odlišný od výkladu Tribunálu (viz rozsudky Activision Blizzard Germany v. Komise, C-260/09 P, EU:C:2011:62, bod 57, jakož i Komise v. Aalberts Industries a další, C-287/11 P, EU:C:2013:445, bod 52).

56 S ohledem na tyto zásady je přitom třeba konstatovat, že výklad, který Tribunál podal v bodech 71 až 79 napadeného rozsudku, nepředstavuje zkreslení důkazů.

57 Tribunál v bodě 75 napadeného rozsudku totiž pouze rozhodl, že „Komise nikterak neprokázala, že metoda použitá [společností ANKO] není v souladu s bodem II.14 odst. 1 prvním pododstavcem písm. d) a druhým pododstavcem [obecných podmínek]“.

58 Jak na to poukázal generální advokát v bodě 55 svého stanoviska, třebaže je v zásadě možný jiný výklad systému započítávání nákladů uplatněného společností ANKO v rámci dřívějších projektů, Komise neprokázala zjevně nesprávnou povahu posouzení skutkových okolností Tribunálem, tedy obsahu obecných podmínek, úmyslů stran, jakož i okolností, za nichž byla dotčená dohoda o dotaci uzavřena a provedena, a tudíž nedostatečně uplatnila zkreslení důkazů.

59 Čtvrtá část je tudíž neopodstatněná.

60 Z výše uvedeného vyplývá, že kasační opravný prostředek je třeba zčásti odmítnout jako zjevně nepřípustný a zčásti zamítnout jako neopodstatněný.

K nákladům řízení

61 Článek 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že Soudní dvůr rozhodne o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný. Podle čl. 138 odst. 1 téhož jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 tohoto jednacího

řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že společnost ANKO požadovala náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zčásti odmítá a zčásti zamítá.

2) Evropské komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.